

Inserati se sprejemajo in veljajo
tristopna vrsta:
8 kr., če se tiska 1krat,
12 " " " " 2 "
15 " " " " 3 "
Pri večkratnem tiskanj se
cena primerno zmanjša.

Rokopisi
se ne vračajo, nefrankovana
pisma se ne sprejemajo.
Naročnino prejema opravišтво
(administracija) in ekspedicija na
Florijanske ulice h. št. 19.

SLOVENE.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemam velja:
Za celo leto . . . 10 gl. — kr.
za pol leta . . . 5 " — "
za četrť leta . . . 2 " 50 "
V administraciji velja:
Za celo leto . . . 8 gl. 40 kr
za pol leta . . . 4 " 20 "
za četrť leta . . . 2 " 10 "
V Ljubljani na dom pošiljan
veljaja 60 kr. več na leto.
Vredništvo je v Rožnih ulicah
št. 25.
Izhaja po trikrat na teden in
sicer v torek, četrtek in soboto.

Dekliške šole v Ljubljani.
Prvo, kar so Čehi storili, ko so prišli v mestnem zboru pražkem v večino, bilo je to, da so ustanovili narodno deklinško šolo v Pragi. Tudi v Pragi je v svoj čas prevladala nemščina, tudi tam so gospodčue tako nemškutarile, kakor pri nas, in Čehi so uvideli, da je treba tukaj zdravila, če se hoče nemškutarenje odpraviti.
Dekliška šola v Pragi, osnovana v narodnem duhu in na narodnem jeziku, dosegla je velikanske vspehe: Pražanke govoré danes čisto slovanščino, in niti častnikom ne dajo odgovora, ako jih ti ne znajo nagovoriti v českem jeziku. Da take ženske potem tudi svoje otroke odgojujejo v narodnem duhu, umeje se samo po sebi.
Kako stojimo pa v Ljubljani? Znano je vsem, da so ravno deklinške šole ljubljanske pravo gnjezdo nemškutarije, iz vseh prihaja nam ženska mladina vsa ponemškutena, narodu še veliko bolj odtujena, ko dečki, ker možkemu je ljubezen do domovine bolj prirojena, in je nobena nemška šola popolnem zatreti ne more. „Ženska pa se ravna po možu“ pravi pregovor, „ona bo zapustila očeta in mater, ter šla za svojim možem“, pravi sv. pismo; tedaj pri ženski ni nič nenaravnega, da zapusti očeta in mater in domovino, pri njej ljubezen do domovine ni prvi posvetni čut, kakor pri možu. Od moža se zahteva, da zapusti ženo in otroke, in da umrje za domovino; od ženske pa bi bilo nenaravno zahtevati, da enako stori, da zapusti otroke in moža. Ljubezen do otrok in do moža je ženski prva dolžnost, ljubezen do domovine je moža prva dolžnost, je možki čut.

Jako krivično in nenaravno je tedaj, iskati pri ženski tisto domoljubje, kakor pri možkemu, ter jeziti se nad njimi zavoljo tega. Ženska, ako pride prav iz narodne šole, ne bo nikdar tako iskreno ljubila domovine, kakor mož; njena skrb so otroci in pohištvo. Vendar imajo narodne deklinške šole to prednost, da se ženske izobrazijo v domačem jeziku, in da potem tudi otrok ne popačijo z nemškutarenjem in odgojevanjem po tujem kopitu.
Naši nasprotniki prav dobro vedó, kje nam najboljše do živega pridejo, oni vedó, da se ženska lahko dá odtujiti svojemu narodu, zato so deklinške šole tako trdo ponemčili, da morajo dekleta v njih skor slovenski pozabiti in da je potem njih navadni medsebojni jezik nemški. Če se jim tako nemščina kakih pet, šest let v glavo in v srce ubija, ni čudo, ako potem skoz življenje najraje nemški govoré, to tembolj, ker so se slovenski komaj brati navadile, pa še to kmalo pozabijo, da morajo potem na svojo sramoto priznati „ich versteh nicht slovenisch“, kedar jim kdo kako slovensko berilo prinese. Na videz imajo pač par ur na teden tudi poduk v slovenščini, pa to je le na videz, ves podučni plan je proti tej slovenščini, ki se potem tudi ne podučuje resno, sicer bi jo morale vendar znati. Tako pa te frajljice navadno ne znajo druge slovenščine, ko tisto, ki jo slišijo od kuharice in krščenice, in če jim potem prineseš kako slovensko knjigo, kjer je le nekaj opiljenih in viših izrazov, brž jej bo presedalo branje, češ „aber ich versteh ja nicht slovenisch; aber dieses slovenische ist mir aber so zuwider itd.“
Tako se odgojuje naša ženska mladina, in za naše denarje nam izšolajo sovražnike in lastni

hiši; še plačati moramo tiste, ki nam odgojujejo vedno nove zaničevalke domačega jezika.
V časnikih je bila čitati polemika zoper nune, da so one krive nemškutarenja; pa one morajo menda pač le ravnati se po viših ukazih; prepričan sem, da bodo hitro drugače zasukale učni plan, kedar druge ukaze dobodo, one bodo s tolikim veseljem učile v narodnem duhu in jeziku, kakor zdaj slepo ubogajo, kar se jim od zgoraj veleva.
To je pač gotovo, da tako, kakor je zdaj ne sme ostati; izbojevati si moramo narodne šole, in med njimi niso najmanjše važnosti ravno deklinške šole. Kakoršne so te šole zdaj, ne morejo imeti družega namena, ko jezikoznanstvo; prej da se čisto slovenska dekllica nauči popolnoma nemščine, preteče vendar en par let, tako da mora vse svoje dušne moči obračati na to, da se tega jezika nauči, vse druge ženski potrebne vednosti pa, ki se v takih šolah predavajo, mora se ve da zanemarjati; ob enem pa je velikanska muka, učiti se kacega predmeta v tujem, ne popolnem razumljivem jeziku, in pri dekletih je tako mučenje še toliko menj odpustljivo, ker je popolnem nepotrebno, in ženski poklic nikakor ni odvisen od znanja nemškega jezika; kajti kuhati, šivati, otrokom streči se dá tudi brez znanja nemščine, in če bi bil prav mož trd Nemec. Da so naše deklinške šole tako ponemčene, ima tedaj le germanizatorni namen, hudobni namen, vničiti individualnost in jezik slovenskega naroda.
Še cvete nemškutarija v Ljubljani, še se le prerado slaba nemščina tolče, ter zametuje mila slovenščina. Pa krive tega so v prvi vrsti le naše deklinške šole, kedar bodo te en-

Otrinki.
Čeravno je zmernost lepa čednost, posebno kedar človek Sternovo vino pije, vendar se ne dá tajiti, da so bile leta 1869 žemlje v Emoni — pardon — v „Akvilini“ lepši in večí, nego so zdaj. „Pojdiva dakle na vrček Kozlerjevega piva!“ rečem prijatelju Matičku, ki se že dolgo let nisva bila videla. „Pojdi pojdi, saj je sama voda; sam led ga pokonci drži“, se odreže Matiček. Spustiva se v filozofično raziskavanje, ne o stavbah na koleh in gomilah v Šmarjeti, ampak o uzrokih, zakaj je pivo v Ljubljani v primeri z drugimi mesti tako slabo in tako drago, kar se na enkrat zasliši rog in pridrdra memo voz, na katerem so sedeli „feuerwehr“ s tistimi „helmi“ ali „havybami“ na glavi. Neki ruski oficir piše, da so „feuerwehrske“ družbe, ki so se udomačile tudi že v baltiskih provincijah Rusije, s svojo nemško komando in disciplino same pruske avantgarde, in da jim ne manjka nič ko orožje, ktere ga imajo že skritega, ali pa se jim bo o svojem času poslalo, in Prusija ima precejšnje število izvež-

banih vojakov No, čeravno nisem prijatelj nemške komande, vendar nisem tak črnovidec, kakor tisti ruski oficir. Naše ljubljanske feuerwehriste poznamo vendar: je Jože, je Jaka, pa je Tine, pa je ta in je oni, ki se jim še nikdar ni sanjalo, da bi gašenje ognja vtegnilo kak političen pomen imeti; v ogenj pač gredó, če v Šiški gori, da bi za pruskega kralja v ogenj šli, to je toliko menj verjetno, ker imajo tudi kranjske matere, ki jim doma močnik kuhajo, še nekaj besede, in bi vsaka iz njih s svojim možem čudno plesati začela, ko bi si on hotel opasati bridki meč okoli požarnostražnih ledij. —
Ljudje stoje vprašaje: kje je ogenj? Ugibajo tudi, zakaj je letos toliko požarov? Eni pravijo, da Lahi požigajo, da bi dobili kaj dela; drugi menijo: „to so taki zavarovalni agenti, ki so službe zgubili, in hočejo zdaj banke vničiti“; Matiček celó misli, da so ruski nihilisti všli iz Sibirije in priklatili se k nam, da bi požigali. Neki kmet pa se oglasi: „Vsi skup nič ne vejste, to so sami preblečeni Turki, ki hočejo pri nas vse požgati, ker jim je naš Bosno vzel.“

Kjer se jih toliko obdolži, mora nekaj nedolžnih biti. Midva pa pustiva vse nedolžne biti in jo zavijeva po dunajski cesti proti kolodvoru. Pred bolnišnico vidiva jako ginljiv prizor. Kak tri ali četriletni fantiček je stal pred vratmi bolnišnice, žalosten ob zid naslonjen. Vprašam ga, kaj mu je kaj bi rad. „Mama so not“ mi odgovori s takim glasom, da mi kar srce presune, ker sem si mislil, kako hudo mora temu črvičku biti, ker so mu njegovo „mamo“ v bolnišnico vzeli. „Spustite ga vendar not, da bo videl mamo!“ rečem vratarju. „Ne smem, doktor so prepovedali!“ se odreže vratar s takim glasom, ki nobenega ugovora ne dovoli. S človekom, ki ima kakor vojak strogo ukaze predstojnikov spolnovati, se ne dá prepirati, zato pustiva dečka tam pri vratih jokati, in greva svojo pot naprej; pa ta ginljivi prizor, ta otroška ljubezen, to hrepenenje, videti mili materni obraz, ta notrajna žalost, ki se je otroku na obrazu brala, mi ne pojde nikdar iz spomina. Človek ne more nikoli prav vesel biti, toliko žalosti srečuje na vseh potih.
Zlasti se nam bolnikov ne manjka v Ljubljani, in jetika razsaja kakor kužna bolezen

krat narodne, potem bo slovenski jezik kmalo v svojo veljavo stopil.

Politični pregled.

Avstrijske dežele.

V Ljubljani 25. avgusta.

Dunajski listi jemljejo naše **slovenske** terjatve v razgovor, pa so pri tem jako čudni, ali pa hudobni, ali pa nevedni. Naše terjatve po narodni ravnopravnosti so vendar utemeljene v državnih osnovnih postavah, ti listi pa govoré, kakor bi mi zahtevali to kot koncesijo. Kakor na narodno višo sodnijo, tako imamo pravico tudi na narodne srednje in visoke šole, vse v smislu §. 19., ker se drugače jezikova ravnopravnost izvesti ne dá. Koncesije se bodo še le začele, kedar bomo zedinjeno Slovenijo imeli, in kedar bomo zanjo takih avtonomnih pravic iskali, ki spadajo zdaj še v področje državnega zbora.

Novo **ministerstvo** še ni pokazalo svojega značaja z nobenim činom. Liberalni listi ga strastno napadajo, pa niso konfiscirani, nasprotno se pa konfiscirajo česki listi, ki so vladi še precej prijazni. Ali nito narobe svet? Vlada bi morala bolj oestro postopati proti onim, ki ne nehajo, stavljati jej zavire, ter z groznim krikom o „zatiranem“ nemštvu, kakor leta 1871 hočejo zabraniti vsako spravo s Slovani. Zares, težko že pričakujemo snidenja državnega zbora, da bi se polažaj eukrat nekoliko zjasnil, in da bi vsaj vedeli, pri čem da smo.

Znani **Herbst** se bo shoda ustavovercev v Lincu vdeležil, najbrž iz tega namena, da bi ohranil edinstvo takozvane ustavoverne, v resnici nemško-liberalne stranke. Herbst bi moral vendar že uvideti, da je v Avstriji že dosti prepira prouzročil, in da je njegov čas prešel.

Baron **Jovanovič** je svoje poveljstvo v Sarajevu popustil, in stopi na njegovo mesto fml. Dahlen. Pravi se, da je prosil za premembo iz zdravstvenih ozirów.

Neki sodelavec „Wiener Tagblatta“ se je razgovarjal z grofom **Andrassy-em** zaradi njegovega odstopa. Andrassy je rekel, da v Avstriji ni dobro minister biti, in da se je že naveličal v svoji 13letni javni službi, ker nobeden ne more vsem prav storiti. Da bi se bil on cesarju zameril, to ni res. Zaradi Novega Bazara misli, da se bo zasedenje vršilo brez velikih stroškov. Do Soluna Avstrija ne bo šla, ker to bi se dalo izvršiti le na poti čez Moravsko dolino v Srbiji. O dualizmu misli, da je Avstriji primeren in potreben. Andrassy

ne bo prosil za kako novo službo kot poročnik ali kaj takega, in tudi ne zahteva nobene pokojnine.

Vnanje države.

Črnogorski knez pride v kratkem na Dunaj. Vradni listi to razglašajo kot veliko zmago Andrassyeva, češ, da se pride knez Nikolaj poklanjat. Sicer pa so bile razmere med Avstrijo in Črnogoro vedno prijateljske, in to ravno ni zasluga Andrassyeva, ampak lojalnost in miroljubaost Črnogore.

Nemčija. Protestantovska „Kreuzzeitung“ piše: „Konzervativna stranka na Nemškem mora delati na to, da se „kulturkampf“ odstrani, da se mir naredi s katoliško cerkvijo, in da se šole postavijo zopet na versko podlago.“ Če so že protestanti siti hujskanja na katoliško cerkev, potem se smemo nadejati v kratkem prevrata v notrajni politiki nemški.

Bolgarija. Bolgarski listi se veselé pada Andrassyevega, ter menijo, da bo kazal njegov naslednik menj sovraštva in animoznosti nasproti balkanskim narodom.

Rusija. Zanimivo je, kar piše neki ruski častnik o nemških „feuerwehrih“ v baltičkih provincijah ruskih, kjer je, kakor znano, mnogo nemškega naseljenja. Te požarne straže, meni on, s svojo nemško komando in disciplino niso nič drugega, ko prusko-nemške čete s skrivnim namenom, propagando delati za nemštvo, in bi znale Rusiji ob času vojske nevarne postati. Ta sodba je morda pretirana, pa nemški značaj teh „feuerwehrih“ društev se ne dá tajiti, zato nismo imeli zanje nikdar pravih simpatij.

Egipt. Kralj Janez Abesinski je bojda zopet vojsko začel z Egiptom. Poroča se namreč, da je abesinska vojska prestopila mejo in da prodira v južni Egipt. Kralj Janez hoče tiste pokrajine od Egipta nazaj dobiti, ki jih je pri zadnji vojski zgubil.

Srbija. Minister Ristič hoče odstopiti in se je podal h knezu v Niš, da mu to pové

Izvirni dopisi.

Z Dobrniča, 25. avgusta. To je bil včeraj zopet dan, kakoršnega dobrniška fara že davno ne pomni in ktere ga dolgo pozabila ne bo. Imeli smo namreč redko slovesnost nove maše, katero je daroval častiti gosp. Fr. Perpar, novomašnik iz tretjega leta, sin premožnih kmetijskih staršev iz te fare. Ljudstva je privrelo od bliže in dalje toliko število, da je bila

med nami. Kakor je videti, ne vé medicinska znanost nobenega pripomočka zoper to bolezen. Sploh se govori, da medicina ne napreduje, ampak ravno pot hodi; ljudje, ki nič ne zastopijo, pravijo: „dokler so z rožami zdravili, je bilo še; zdaj pa nemajo drugega, ko nož pa strup.“ Mineralije res prevladajo v sedajšnjih receptih. Ali je to nazadek, ali napredek, to razsoditi hočemo pač le strokovnjakom prepušiti.

Človek se kmalo zameri, če govori, kakor misli. Enkrat je bil človek, ki je sklenil, da hoče samo en dan resnico govoriti, kamor pride. Pa godilo se mu je jako slabo tisti dan: kamor je prišel, povsodi je bil tepen, na vse zadoje pa so ga še v luknjo vtaknili, ker je tudi gosposki resnico povedal. Pa ta človek je to le enkrat storil, in potem nikdar več; mi žurnalisti pa smo poklicani, ljudem vsak dan resnico praviti, zato imamo tudi sovražnikov dovolj, in tudi keha je za nas zmirom pripravljena.

Vendar smo veseli, ker smo pomagali staro ministerstvo vreči, in se zdaj obetajo Slovincem lepši časi, če zopet deželni odbor ne bo zoper to protestiral, kakor je zoper spomenico narodnih poslancev. Vendar se nam nebo vidno bolj in bolj vedri, nastopil bo slovanski dan, naj gospodje Schrey, Dežman, Kaltenegger in Gariboldi protestirajo, ali pa ne. Bolje bi bilo, da bi protestirali zoper kozle, ki jih njihov „Tagblatt“ strelja. Nedavno je pustil vojake pred deželnim predsednikom difilirati, ki ga še v Ljubljani ni; potem je pustil dr. Vošnjaka hrepeneti po deželnem odborništvu, ki ga že davno ima; včeraj je zopet povzdignil našega poslanca Schneida v baronski stan itd.

Pri takih razgovorih jo zavijeva z Matičkom proti Šiški, ker je ravno komarjeva nedelja, in so zaklali komarja, da sama čeljust sedem centov vaga, tedaj se bo tudi za najudva kaka kost dobila.

ne le precej prostorna cerkev natlačeno polna, ampak še tudi obširno pokopališče okoli nje. Govoril je v cerkvi častiti gosp. Kljun tako izbrano in povzdignljivo, da se kaj takega malokdaj sliši; njegov krepki glas donel je tako močno, da so ga še vsi zunaj stoječi lahko umeli. Cerkevna slovesnost je bila toraj vse-skozi sijajna, dan velik praznik za vso dobrniško faro, pa še za druge, ker ljudstvo se ni maralo naglo raziti.

Pa ne le redke cerkvene slovesnosti mi je omeniti, — ta dan je bil Dobrnič uimeniten še v drugem obziru. Mala, a čedna vas naša je imela ta dan goste, kakoršnih ne bo toliko skup videla menda nikdar več. Med svati niso bili le žlahtniki novomašnika, sosedje in boljši moške z dobrniške faré, ampak tudi najodličnejša inteligenca trebanjskega okraja in še od drugod — in to duhovskega in posvetnega stanu. Tako lepo domačo, t. j. narodno družbo skup spraviti ni lahko, tem večja zasluga gre toraj vrlemu in velečastitemu gospodu Ant. Zorc u, dobrniškemu županu, ki je bil pri tem mlademu novomašniku desna roka. Tudi za zbor pevcev je bilo vrlo skrbjeno, došlo jih je z raznih krajev lepo število izmed bogoslovcev in drugih — tako, da so pri obedu naše pesmi iz krepkih, dobro izučenih grl navduševale vso družbo.

Kjer je toliko političnih „rogoviležev“, kakor jih je bilo tu, ne more biti drugače, ko da se sprožijo tudi politične napitnice. In res! Po navadnih, pri takih prilikah običajnih priče so se napitnice političnih cinkov, pri katerih se je najbolj odlikoval čast. gosp. Kljun, deželni in državni poslanec. Nazdravljalo se je v kratkih a krepkih govorih složnosti med duhovstvom in uradnijo, dalje med župani in duhovni v trebanjskem okraju, kar oboje je rodilo lep sad slavne naše zmage o zadnjih volitvah v tem prej tako nevarnem okraju, — narodnemu ženstvu, buditelju naroda dr. J. Bleiweis u, slovenskim časnika rjem, duhovščini, ki podpira naše časnike in slovstvo ne le materijalno, ampak tudi s peresom, itd. Tem nazdravicam so pritrkovali pevci milo in krepko, sploh je bilo tako, da je vsakemu narodnjaku srce radosti poskakovalo. Vsakako se sme reči, da ta zbor najodličnejših in najveljavnejših narodnjakov trebanjskega okraja, pa tudi iz drugih krajev ne bo brez uspeha tudi v političnem življenji. Vsak se je lahko prepričal, da je ta okraj za ostudno nemškutarijo za zmiraj zgubljen, ker so njega prvi zastopniki vsi najbolj vneti narodnjaki. Ko so se razšli, bilo je vsakemu kolikor toliko tesno pri srcu, v taki lepi in odlični družbi bi človek kar šotar postavil.

Iz teh vzrokov mislim, da ta dan zasluži omenjen biti tudi v političnem časniku, kakor je „Slovenec.“

Iz Bovca, 22. avg. Po naših visokih gorah se letos trudijo v nenavadnem številu turisti in botanikarji, ki porabijo čas počitnic z uspešnim preiskovanjem planinskih cvetic, nebojè se truda, ki se jim obilno poplača z nabranimi rastlinami.

Z gorsko floro smo še precej bogati na Bovškem, kakor tudi naravoslovci trdè, revni pa z drugimi pridelki in dohodki. Vkljub revščini je pa ljudstvo le veselo in dobre volje; posebno letos se pri nas vse giblje.

Strelno društvo se živahno suče, pa tudi čitalnica ne zaostaja. Pri vsaki priliki kaže na pravem mestu, in ob pravem času, da ume dobro svojo zadačo.

Na rojstni dan našega presvitlega cesarja se je snidilo čitalnično društvo zvečer v gostilnici na pošti, katero so kinčale celi dan male

in velike vihraječe cesarske in narodne zastave. Pevci so nas razveseljevali z lepim petjem čitalnični udje pa z obilnimi napitnicami patrijotičnega zadržaja. Bili smo prav židane volje in smo se že pozno v noč razšli z željo, da bi še mnogo let slavili rojstni dan našega presvetlega cesarja.

Kupres, 17. avg. Znano bo že marsikomu na Kranjskem, da naš polk ne stoji ves vkup v Livnu, temuč da ga je skoraj polovica po okolici, namreč v Glamoči, Županci, Kupresi itd. in da se te „razpostave“ na gotove čase vedno menjajo. Tako se je tudi menjava posadk vršila začetka tega meseca. Ker sem bil službeno zadržan s stotnijo vred se preseliti, šel sem pozneji sam 15. t. m. Potovanje je bilo blezo tako.

Vsled povelja še ta dan priti semke, dvignil sem že ob 6. uri zjutraj iz Livna po nekoliko že popravljeni travniški cesti. Prvo uro mi je bila ta še precéj znana, ker hodil sem po nji še nedavno v Županjac in nazaj. Dalje pelje cesta čez „Visočino“, ktera je nedavno še le končana, delali so jo čisto iz nova naši „pionirji“, ki so pokazali vso svojo umetnost, ker smela bi se primerjati z Ljubeljem ali Korenom. Dospevši na „Borovoglav“, kjer se je lansko leto pričela prava opozicija proti Livnu, zginilo mi je izpred oči livansko polje, in domislil sem se raznih pogovorov, ktere smo 27. kimovca p. l. tukej imeli. Pa tako samotni mi še od lani nekoliko znani poti, premišljeva je med saboj svečanost današnjega dne na Krajnskem, kjer mi je marsikaka pesniška arija ušla, proti 11. uri v Šnico, kjer sem si priveščil 3 ure počitka, pri tam bivajočem vodji moje stotnije; hotel sem se tudi okrepčati z jedjo in pijačo, toda zumudil sem menažo, in petero jajc, kterih je blo še zadobiti v celi vasi, potem domači kruh in to pametno vino „vulgo komis in voda“, bil je edini živež.

Potem se napotim dalje, hodil sem vedno sam, in premišljeval blaženi kraj Gorenski, kjer ima človek vsak četrte ure priliko pridobiti si telesnih moči in ojačiti si trudne ude; tu pa ni najti hiše, ne človeka, ne vode, ne borovnic, jagod, medvedovih hrušk itd., ker vse bi bilo dobro. O mraku pridem do vasi „Malavan“, kjer so zdaj za mesec dni v taboreni topničarji, imajo namreč streljanje v tarčo. Tu sem tudi prišel do vode, ktera pa ne zasluži tega imena, toda v sili vrag muhe lovi. Zdaj sem imel še dobro uro do Kupresa, kamor sem končno dospel ravno ko je „tambor tolkel štrajh“ mislil sem si: ravno prav, da me opomniš na počitek, ker čas je že, in potreben sem ga.

Prva skrb mi je bila, de odložim „petero češpelj“, ktere so mi razun notrajnih nadlog celo pot vpogovale rame, potem pa da si priveščim večerjo v bližnji lopi. Tu mi prinese „birtnja“ stegno koštruna v goli roki, ktere mislim, da si s konjskimi figami umiva, tako je bila snažna. Dobro da sem imel tolk „apetit“, in da sem že nekoliko vaje enake postrežbe, drugač bi bil sedel pri polni skledi, kot ona teta na ženitnini, kteri niso dali žlice. Delo, da bi si bil zrezal, mi je prihranila, ker mi ni prinesla ne noža ne vilic, in ker je bil koštrun tudi še nekoliko kosmat, bila je prav volčja pojedina.

Drugo jutro si brž ogledam okolico, ktere prejšnji večer, ko sem taval po temi nisem videl, in zapazim da je še dosti prijazna; podobna je prav Gorjanski, samo da je ravnina nekoliko večja, sena je mnogo, torej živinoreja na visoki stopinji. Žito pač dobro zori, vendar bilje ni visoko, že mori mrzel zrak, planina namreč leži, kakor zemljevid kaže, 1400 m.

t. j. blizo 4000' visoko nad morjem. Gojzdom se nabaja mogo, za drva ni sile, tudi divjačine se mnogo vlovi. Naravnih zanimivih krajev nisem videl ne na poti ne tukaj, neka podrtina na pol ure oddaljenem hribu, in v sredi polja kotlu podobna jama, v ktero se zliva voda Kupresca, so edine znamenitosti. Vojaki imajo mnogo službe, nekteri hodijo tudi na lov, kar je edina zabava tukaj.

Iz Sarajeva, 19. avgusta. (O požaru.) Kakor sem Vam obetal, da bodem prilično o škodi poročal, koja je nastala na poslopjih pogorelih, morem Vam danes natančno naznaniti, da so bila vse poslopja po komisiji procenjene na 1,032.545 gld. To je sicer bilo vse nizko procenjeno, na primer tako, kakor se pri Vaseni pri sodnijskih prodajah itd. V tej svoti zapopadena pak niso javna poslopja kakor džamije, židovske in turške šole, tempeljni itd. izmed vseh takovih poslopij procenjena je bila samo katoliška cerkev na 20.000 gld. šola in fratersko stanovanje skupaj pak na 12.500 gl.; kar druge škode zadeva, znaša gotovo nad 23 milijonov, ker ta cena bila je le površno sestavljena prve dni, ko je bilo še vse v strahu in brez pravega preračunjenja. Ako tedaj sedem džamij, tempelj židovski izračunamo po toliko kakor katoliško cerkev, bi bila škoda vseh teh poslopij 227.500 gld., tedaj skupaj pogorelih vseh poslopij 1.260.045 gl. Naš erar pak vsakako več zgubi kakor 100.000 gl., ako se samo računa 500 meter centov kave, 900 žakljev moke in 700.000 smodek; te velikanške številke dražega blaga stanejo gotovo nad 100.000 gld., tedaj tuji nemški listi prav napak sodijo cesarsko škodo.

V naglici Vam tudi moram poročati, da sem v velikem magazinu „Tašlihanu“ še danes videl goreti in bode še tudi nekaj dni gorelo, kajti magazini so se užgali od znotraj in nikdo ne more gasiti, kadi se pri vseh luknjah iz njih.

Kako in kaj bo komisija sklenila o zidanjih, se še nič ne ve, ker mnogo namerava se jih izseliti in popustiti razvaline, med temi so največji nezadovoljneži turki in pravoslavni.

Konečno naj Vam tudi poročam o včerajšnji svečanosti carevega rojstnega dne. Prejšnji večer bila je razsvitljava, ali prav slaba; kje bi pa tudi bila, ker nimamo glavnih ulic in najlepših poslopij!

Novi konak, oficirska kazina in nekoliko turških štacun na levem bregu Miljačke bilo je razsvitljeno, vojaška godba igrala je po ulicah nekoliko časa, ali pravega veselja ni moglo nikakor biti, ker vsi siromaki pogledavali smo se le žalostno.

Drugi dan je bila v pravoslavni cerkvi služba božja prav veličastna, potem pa na prostem polji, kjer je sv. mašo bral vojaški župnik, komu sojo vsi č. fratri stregli; popoldne je bil obed pri vojvodi Württemberskem in tudi konec vse svečanosti.

Danes pak se je pričel „Ramazan“ turški, enomesečni post in so štacune še ostale skoraj vse zaprte, tako da človek, koji je poprej videl Sarajevo, res ne more sam sebi več verjeti, da je v Sarajevem, nego v pustih dolgočasnih, prašnjih njegovih razvalinah.

Domače novice.

V Ljubljani, 28. avgusta.

(„Svarilo“.) Ministerstvo je izdalo ukaz do avstrijskih okrajnih glavarstev, da naj ne dajo neprevidno potnih listov ljudem, ki hočejo na Nemškem dela iskati, ker skušnje uče, da

ga ne najdejo in potem iščejo pomoči pri avstrijskih konsulatih, da bi jih ti na državne stroške v domovino nazaj spravili. To kaže, da za Avstrijce na Nemškem ni toliko kruha, kakor za Nemce in druge tujce v Avstriji. Tem bolj čudno se pa mora človeku pri vsem tem zdeti to, zakaj se pri nas vendar s tako silo ubija otrokom v glavo nemščina, češ da jim je potrebna. Če na Nemškem za nas ni kruha, čemu li se bo priprosti človek učil nemškega jezika? Če je zaslužek za-nj le domá, ali ni dosti mu domači jezik? To naj pomislijo tisti, ki našim ljudem vedno trobijo, da jim je nemščina potrebna, če hočejo na Nemškem kruha iskati. Na Nemškem ni kruha za nas.

(Gosp. vit. *Schneid.*) državni poslanec ljubljanskega mesta, je bil te dni v Ljubljani in je podal se za nekoliko časa na svojo grajščino v Kamniku.

(Za učiteljico) na učiteljiščnem pripravnišči ljubljanskem je imenovana gospodična Berta Heinricherjeva, hči predsednika okrožne sodnije v Celji.

(Za Bosno) se išče šest okrožnih živinozdravnikov X. reda in več okrajnih zdravnikov za občine. Natančnejši pogoji se zvedó pri vseh okrajnih glavarstvih, v Ljubljani pa tudi pri mestnem magistratu.

(Tata tatu okradla.) V Kamniku je te dni nekdo nekemu Skrčanu vkradel telico, ktero je potem prodal. Z denarjem gre v Ljubljano, vkrene v žganjarijo in tam pije „likof“. To priliko porabita dva tiča in mu vkradeta ves denar — 80 gld. Ali ne veselita se dolgo plena, kajti policija ju prime, ker se jej prebogata zdita, in na „rotovžu“ ju prašajo, od kod imata toliko denarja. Tu povesta resnico, ne pa tudi imena okradenega tatu, kterega nista poznala. Zdaj ima policija tatova in vkradeni denar, le lastnika denarja, oziroma tatu telice še nima in če ga ne bo dobila, — sam se že ne bo oglasil.

Razne reči.

— Petindvajsetletnice na Dobravi 26. t. m. se je izmed 19 še živih mašnikov l. 1854 posvečenih vdeležilo 15, dva sta v Ameriki, eden pa je bil po bolezni zadržan. Sprevod v okinčano cerkev je bil krasen, pri slovesni sv. maši je pridigoval kanonik gosp. Urh, k obedu pa so prišli jubilate pozdravit tudi milostljivi gosp. knezoškof. Slovesnosti se je vdeležilo veliko ljudstva, tudi Ljubljancanov je bilo mnogo.

— Umrl je 21. t. m. v Javorji litijskega okraja čast. gosp. župnik Janez Juvanec v 55. letu svoje starosti. Smrt ga je naglo zadela, zjutraj ga je zadel mrtud, popoldne ob dveh pa je bil že mrtev. Bil je miren mož in dober narodnjak, pogreb 23. t. m. je pričal, kako drag je bil svojim faranom. R. J. P.

— Smrt po neprevidnosti. V Hrastji okraja novomeškega je te dni zgodila se velika nesreča. V tamošnji gostilnici je namreč 18 let stara hči nekega posetnika, ko je ribala sobo, hotela prenesti tri puške; pri tem jej pomaga domače 14letno dekle, vzame puško dvocevko, v šali napne petelina, pomeri — nevedoč, da je puška basana — v dekleta, sproži in dekle se zgrudi v desno stran smrtno zadeto na tla. — Ta žalostna dogodka zopet kaže, da se s puškami ni igrati, če tudi se misli, da niso basane.

— Huda nevihta je bila preteklo nedeljo v savski dolini in tudi pri Loki, kjer je toča veliko škode naredila. Nad Kresnicami se je vdrla zemlja na železno cesto in vlaki so imeli več ur zamude.

— Z Vrhnik. Spisek milih darov meni za naše pogorelce do zdaj poslanih: Prevzvišeni prečastiti knez in škof gosp. dr. Ivan Krizost. Pogačar 50 gld., čast. gosp. Sigizm. Bohinec 1 gld., čast. g. Jožef Marinko 1 gld., gosp. Jamnik iz Medvod po gosp. vredniku „Slovenca“ 50 gld., gospa Leopoldina Mulejeva 10 gl., čast. gosp. Franc Rus, kaplan 2 gld., gosp. F. Silvester iz Vipave 2 gld., Logaška fara po č. gosp. župniku Mat. Markiču 18 gl. prečast. gosp. dr. J. Sterbenec, župnik v Hrenovcah 25 gld., fara v Zatični po č. gosp. župniku P. Ribnikarju 4 gld. — Vsem blagim dobrotnikom izrekam v imenu poškodovanih najtoplejše zahvalo. M. Šlibar, dekan.

— Kralj španjski, Alfonzo snubi našo avstrijsko nadvojvodinjo Marijo Kristino. Poslednja se je podala s svojo materjo in baronom Schloissniggem v Arkašon na Francosko, kamor se je tudi pripeljal kralj Alfonso, ter so se vršili dotični dogovori.

— Korupcija na Ogerskem. Kakor se zdaj izvê, zna človek na Ogerkem prav dober kup v plemeniti stan povzdignjen biti. Ministerstvo je potrebovalo pri zadnjih volitvah denarja, in kdor ga je le nekaj dal, postal je plemenit. Tako so „žlahtni“ postali Herber Lorincz za 30.000 gl., Moric Glück za 2000 gl., Miha Greger za 500 gl., Juliji Boru za 800 gl., Nikolaj Stenger, in še mnogo drugih.

— Hud srnak. Trije otroci so šli na polje, kar jim pride srnak naproti, ter jih mirno gleda. Otroci so mu ponudili kruha, srnak pa se naenkrat zaleti v prvo deklico s tako močjo, da je v nek graben zletela. Ostala dva otroka (fanta) sta na srnaka kamenje lučala, pa on se za to ni zmenil. K sreči je prišel odrasčen človek memo, da je deklico rešil.

— Fanatični Turki so ulomili v nek ruski samostan v Tifliskej guberniji, ter so razmesarili in poklali vse mnihe. Ruska vlada je proglasila izjemno stanje ter poslala vojakov tje.

Umrli so:

Od 21. do 24. avgusta. Janez Dovjak, 64 l. Franca Kastelic, otrok, za davico; Viljem Detter, otrok, za božjastjo; Marija Taškar, delavka, 25 l., za jetiko; Reza Strle, kleparja žena 27 l., za jetiko; Jože Peče, klobučar, 31., za jetiko.

Telegrafične denarne cene 27. avgusta.

Papirna renta 65.45 — Sreberna renta 67.45 — Zlata renta 78.45 — 1860letno državno posojilo 124 — Bankine akcije 826 — Kreditne akcije 251.50 — London 116.85 — — Ces. kr. cekini 5.50. — 20-frankov 9.28.

Svarilo.

Nekaj časa sèm se plazijo po Krajskem sleparji, ki ljudem šivalne stroje (mašine za šivanje) prav dober kup ponujajo, nekaj denarja naprej vzamejo, mašine pa potem nikdar ne pošljejo.

Drugi spet pošljejo naročeno mašino, pa tako najslabeje sorte, ki že ni za nobeno rabo, pa jo prodajo za drage denarje, kakor bi bila brez napake. Ljudje so potem vsi obupani in si ne vedó pomagati.

Kdor hoče tedaj dobro šivalnico po tistej ceni, kakor jo tovarna daje, imeti, dobi jo pri meni.

Jaz kupčujem že deset let s šivalnicami, in kdor jo od mene kupi, mu pet let zanjo dober stojim. Tudi znam vsako napako popraviti, če bi se na stroju kaj pokvarilo.

Na deželo pošiljam svojega popotnika Antona Grebena, kateri naročila sprejema in vsakemu zastoj pokaže, kako se na tem stroju šiva. (2)

S spoštovanjem

Franc Detter,

v Ljubljani na glavnem trgu.

Študente in dekleta

jemlje v stanovanje in popolno hrano, ter podučuje v francoščini, laščini in v igri na glasovirju

Ana Jugovic

v Kranji na velikem trgu v Krisperjevi hiši.

Priporočila vredne knjige.

Annabuch, v. Anleitung zur Nachfolge u. Ver-
ehrung der hl. Anna, 720 str. gl. 1.50.

Allioli, Dr. J. F. von, Lebens-Nächte, 2 gl.

Der rechtunterrichtete kath. Christ in seinem Gebete, 1178 strani, 1 gl. 20 kr.

Kržič, Izgledi bogoljubnih otrok, vezana 40 kr.

Lésar, Zgodbe sv. kat. cerkve 40 kr.

Monatrosen 1879, Heft I. 1 gl.

Proschko, Strahlenfeste aus der Geschichte des Hauses Habsburg, eine Festgabe, 50 kr.

P. Seebück, O. S. Fr., das Leben Jesu 80 kr.

Venec pobožnih molitev, I. II. zv. 1 gl.

Zwenger, Nar lepši čednost in nar gerši pre-
greha mehko vezana 85 kr.

„Pot v večnost mehko vezana 36 kr.

Sv. križev pot, 3 kr.

Za biro, sploh za darila, priporoča svojo
lepo zalogo sv. podobic kolikor mogoče po
nizki ceni

Katoliška bukvarna

pred škofijo št. 6.

Kakoršnjo koli službo

želi dobiti: v govoru in pisavi popolnoma
zmožen človek slovenskega jezika. Razumi tudi
nekoliko hrvaškega in nemškega jezika.

Se prosi takoj za odgovor pod naslovom:

„Slavoljub“

pri opravištvu „Slovenca“ v Ljubljani.

Le jedenkrat

podaja se tako ugodna prilika, da si za polovico
prave cene omisli vsakdo izvrstno uro.

Velikanska razprodaja.

Politične razmere, ki so nastale v celem Evropi, zadele so tudi Švico; vsled teh razmer se je na stotine delavcev izselilo, tako da je obstanek tovarn jako dvomljiv. Tudi največja fabrika za ure, katere smo mi zastopali, se je zaprla začasno, ter nam je zaupala prodajo svojih ur. Te tako zovane žepne ure so najboljše ure celega sveta, kojih okrovi so izdelani iz najfinejšega srebrnega niklja, so izredno elegantno gravirani in giljoširani, ter so ameriškega sistema. Vsled neke lastne konstrukcije ne more se taka nikdar pokvariti, pade lahko na tla, sme se stisniti, a vendar ura pri tem nič ne trpi.

Proti povzetju, ali vpošiljavi male svote, katera je pri vsakej baži ur zaznamovana, s katero je plačana le pridejana zlata double urna verižica, baržunasti etui, glavni ključ za ure in delavska plača, dobi vsakda najfinejšo repasirano uro skoraj na polovico zastoj. Vse ure so natanko repasirane, ter garantujemo za vsako uro pet let.

V dokaz gotovega jamstva in stroge solidnosti, prevzemamo s tem dolžnost javno, da vsako nepristoječo uro nazaj vzememo, in z drugo zamenjamo.

Izpisek ur.

1000 komadov žepnih ur od ponarejenega zlata, umetno in čudovito izrezljane, najfinejšo regulovane, pri vsakej uri zlata double urna verižica, medaljon, baržunasti etui in glavni ključ; jeden komad le gl. 3.45.

1000 komadov remontoir žepnih ur, katere se pri kozici navijajo brez ključa, z dvojnimi okrovom in kristalnim okrovom, izredno natančno regulovane; razen tega so tudi elektrogalvanično pozlačene, tako da jih nobeden zlatar ne more od prave zlatih razločiti; z verižico, medaljonom itd. preje jeden komad gl. 35, zdaj le gl. 10.20.

1000 komadov krasnih ur na sidro (ankeruhr) od najtežjega srebrnega niklja, tekočih na 15 ruhinah, z emailiranimi kazali, kazalom za trenotke in kristalnim ploščnatim steklom. natančno repasirane; preje jeden komad gl. 21, zdaj samo gl. 7.25.

1000 komadov mobilnih ur na valje (cylinderuhr) v težkih giljoširanih okrovih od srebrnega niklja, s kristalnim ploščnatim steklom, tekočih na 8 ruhinah, fino repasirane, z verižico, medaljonom, in baržunastim etuijem, jeden komad preje gl. 15 zdaj le gl. 5.60.

1000 komadov Washingtonskih ur na sidro od 13lotnega srebra, potrjene od c. kr. denarnega urada, tekoče na 15 ruhinah, elektrogalvanično pozlačene, da jih ne more nobeden strokovnjak ali zlatar od prave zlatih razločiti; fino na trenotek regulovane in poskušene. Teh ur stal je preje jeden komad gl. 27, zdaj pa le gl. 11.40.

1000 komadov Washingtonskih remontoir žepnih ur, od pravega 12lotnega srebra odobrenega od c. k. denarnega urada, pod najstreb-
jim jamstvom na trenutek repasirane, s kolesjem od niklja in privilegiranim regulovanjem, tako da nij treba teh ur nikdar popravljati. Pri vsakej uri da se zastoj tudi jedna zlata double urna verižica, medaljon, baržunasti etui in ključ vsaka taka urastala je preje 35 gl. zdaj pa samo 16 gl.

1000 komadov ur za dame od pravega zlata z 10 rubini, preje gl. 40, zdaj gl. 20.

1000 komadov remontoir ur od pravega zlata za gospode ali gospé, preje 100 gl. zdaj gl. 40.

650 komadov stenskih ur v najfinejšem emailiranem okviru z zvonilom, repasirane, preje jeden komad gl. 6, zdaj le gl. 2.75.

650 komadov ur z ropoteem, fino regulovane, dajo se rabiti tudi na pisalni mizi, preje gl. 12 zdaj le gl. 5. (5)

650 komadov z majatnikom (pendeluhr) v fino izrezljanih gotičkih visokih omaricah, navijajo se vsakih osem dni, fino na trenotek regulovane, lepe, in inopozantne. Ker je taka ura po minolih 20 letih še dvakrat več vredna, naj bi jo imela vsaka družina, ker se s tako uro sobo olepša. Te ure stale so preje gl. 35, zdaj se dobi za smešno nizko ceno gl. 15.75

Pri naročilih za ure z majatnikom (pendeluhren) priloži naj se tudi mala svota.

Naslov: **Uhren-Ausverkauf**

VON

Philipp Fromm, Uhrenfabrik,
Wien, Rothenthurmstrasse Nro. 9.